

Even a cat may look at the King!
(Skót közmondás)

MIÉRT HAGYTUK HOGY ÍGY LEGYEN? (AVAGY AZ SZKI MEGSZÜNÉSÉRŐL ALULNÉZETBEN)

Mint hogy a létező SZKI biztos volt mega-kutatóintézetnek nevezhető, nem térhetünk ki a rendszerváltoztatás iparpolitikájának az ilyen képződményekre gyakorolt hatásának elemzése elől.

Egyben vissza kell utasítanunk azt a nézetet, hogy a nem kis mértékben a munkatársak többéves prémiumelvonása árán épített Donáti utcai székház Alkotmánybírósággá alakítása a megszűnésben döntő – ha egyáltalán szerepet játszott volna. Jó, hogy a kutatóintézetnek épített objektum teljes infrastruktúrájának megszüntetése, és a betongerendáig történt lemeztelenítése nem vitásan a pazarlás iskolapéldája. Az alagsor díszteremmé alakítása pedig olyan nyomott képződményt eredményezett, mely egyeseket a berlini bunkerre emlékezteti. Az azóta eltelt időben láthatjuk, hogy milyen könnyedséggel alakulnak át gyárépületek irodaházakká és „Business Centerekké”, tehát itt nem az épületre, hanem a szakértői emberanyagra, ha úgy tetszik, a „humán erőforrásra” kell figyelmet szentelnünk.

*Jól tudod Te, édes Népem, hogy
csak értelem és szorgalom árán tarthatod meg hazádat, hogy
számbeli csekély voltodat csak eszed pallérozásával pótolhatod...*
(Herman Ottó)

A jó hírek!

Életképes volt – mint ahogy ma is – az olyan alapállás, hogy korszerű technológiákat működtető és fejleszteni képes szakemberek nélkül nincs versenyképes gazdaság! Amellett, hogy az SZKI üzemeltette a KSH után az ország második legnagyobb számítógépét, és kifejleszthetett egy sor – a maga idejében, de több esetben is időtállóan bizonyult – világszínvonalas terméket, ki kell emelni, hogy igen jelentős, ipar-szerű gyártási tevékenységet is folytatott.

Hangsúlyosan ki kell emelni a Szerszámgépipari Művek optikai profilköszörűjének számítógépes vezérlését, továbbá a Teleterm fantázianévű terméket. Az előbbiből – a jelentős elvi alap-, és továbbfejlesztéseket követően – Svájcól a néhai két Németországon át Dél Koreáig terjedő földrajzi spektrumban (és hangsúlyosan ezen belül az egykor volt Szovjetunióban) – több mint kétszáz egység gyártását, leszállítását, beüzemelését, a kezelőszemélyzet betanítását, majd a szükséges szerviz-tevékenység ellátását végezték a HWL munkatársai.

A Teletermből pedig ezret (nem tévedés: ezer darabot!) – erről lásd a „HWL, mint iparos.doc” fájlt.

Ennek a gyártói tevékenységnek volt köszönhető a mindenkor „Árbevételt, árbevételt!” követelmény teljesítése, sőt túlteljesítése. Ez tette lehetővé, hogy főként a „testvér-laborokban” nem volt szükség a produktumok ilyen jellegű értékesítésére, és nyugodtan folyhatott az RD tevékenység. Itt csak példaként elég a Recognitára és a Prologra utalnunk.

Ezt az iparszerű tevékenységet a „a HWL- mint iparos.doc”-fájlból körvonalaztuk. Minden esetre az SZKI jó ráérzése volt az, hogy a viszonylag szabad egységek (kvázi középállalatok) föderatív konglomerációja átsegít a pillanatnyilag nem jövedelmező, sőt zsákutcás szakaszokon, témákon. A Telefongyár, az SZKI-hoz hasonló jó Siemens-kapcsolataira építve (a HWL-es Littner Iván tevékenységét nem elhanyagolva) valósította ezt meg. Ezt tovább alátámasztandó nem kell visszamennünk Edisonra – mint ennek első igazi alkalmazójára – elég, ha a napjainkban példászerűen működő KFKI-csoportra gondolunk. Ebben a csoportosulásban pedig jelentős szerepet játszott az SZKI Elméleti Laborból alakult IQSoft, sőt döntő volt (és ma is az) a HWL két volt munkatársának, Tóth Zoltánnak és Bencze Györgynek a tevékenysége.

Sajnos, az LNX sikereiről és a globálisok saját veszteségei árán is megvalósított kizsírítási díjáról Tóth Zoltántól és Bencze Györgytől anyag nem érkezett.

A másik siker a Recognita amerikai tulajdonú felvásárlása, mely ma is Scansoft néven a legváltózatossabb platformokra adaptálja az egész világon elterjedt és egyedülálló karakterfelismerő rendszerét. „Profiltisztaság”-jelszóval új témába ők sem kezdhetnek...

*Azt mondják, a tehetség előbb-utóbb utat talál magának, és kibontakozik.
Nagy tévedés – a tehetség maximális ápolást, és óvást igénylő, igen kényes virág!
(Szentgyörgyi Albert)*

Most jöjjenek a rossz hírek!

Itt kell kitérnünk arra a sokak által büszkén hangoztatott nézetre, miszerint „a magyar szürkeállomány verhetetlen lesz a szellemi termékek világpiaci megmérettetésén!” Hát ez az, ami sajnos szintén nem igaz!

A profitéhes globális cégek által „akvizíciónak” nevezett folyamatok igazolják, hogy új témákat a magyar részleg nem javasolhat. Az új tulajdonos a saját emberei számára tartja fenn az ilyen érvényesülési lehetőségeket, a magyar részleg csak „söpörgethet”, kvázi bérmunkás lehet. Ezt pedig tetszetősnek tűnő „profiltartás” jelszóval illetik. Még szerencse, ha a felvásárlás után a magyar részleget azonnal fel nem számolják, amikor is kiderül, hogy csak piacszerzés volt a szándék (amint ez az egész magyar gyáriparral, sőt bizton állíthatjuk a mezőgazdasággal is történt).

Ha már a rossz híreknél tartunk, beszámolunk az optikai profilköszörű piacvesztéséről is. Mi történt, hogy egy ilyen sikeres termék „befuccsolt”? Tóth András marketing-tevékenységét leállította a volt szocialista országok utódállamaiba (elsősorban és különösen az Orosz Föderációba) irányuló, a magas politikai vezetés által diktált „export stop”. A meglévő piacokról történt illetően „önként és dalolva” magyar kivonulás óhatatlanul emlékezteti az embert a Trianont előkészítő, szintén maximális politikai felelőtlenségről árulkodó „Nem akarok egyetlen katonát sem látni” lózungra.

A korszerűsített, grafikus kimenetű, PC-s változat [1] is megmaradt prototípusnak a SZIM Köszörűgépgyár privatizációjának köszönhetően. Mint az egész magyar gyáripárban, itt is a gyár vezetése a lehető legkisebb vagyoni értékű átadás, illetve saját tulajdonrész megszerzésében járt élen. Ma ez a gép is egyetlen példányban Székesfehérváron működik(?) vagy talán inkább porosodik...

Dr.Vörös Gábor